

LBRIS | We know
books

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

Tel: 0723 150 590, e-mail: office@actspoliton.ro

www.actspoliton.ro

Publicat prin acordul cu The Zondervan Corporation L.L.C., o divizie a HarperCollins Christian Publishing, Inc.

IF I RUN

Copyright © 2016 by Terri Blackstock

Copyright © 2023 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție

Traducător: **Alina Grozea**

Redactor: **Carmen Botoșaru**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Alexandra Ilie**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLACKSTOCK, TERRI

Dacă fug / Terri Blackstock; trad.: Grozea Alina. - Ed. 2. - București: ACT și Politon, 2023

ISBN 978-630-303-097-5

I. Grozea, Alina (trad.)

821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

TERRI BLACKSTOCK

DACĂ FUG

Traducere din limba engleză:

Alina Grozea

Ediția a II-a

ap!
act și politon

CASEY

E sânge pe pantofii mei. I-am spălat pe talpă, știind că poliția va analiza urmele și va afla că port niște Skechers. Vor găsi pe cardul meu de credit tranzacția de la magazinul de pantofi, și asta va dovedi că sunt ai mei.

Sângele se scurge de pe tălpi. Inima-mi bate de parcă ar fi sângele meu, deși nu e. Plânsul mă gâtuie, dar îmi șterg lacrimile. N-am timp să simt.

Când pantofii par suficient de curați, îi șterg cu un prosop și-i strecur în geantă.

Ei vor vedea petele de sânge pe chiuvetă, în urmele pașilor făcuți de mine până la ușă, unde m-am descălțat, pe prosop. Vor da cu luminol din acela ce va străluci prin tot apartamentul și vor aduna dovezi împotriva mea. Nu mai are rost să curăț. Trebuie doar să plec de-aici.

Nu-i ușor să-ți împachetezi întreaga viață într-o geantă de voiaj, dar nu am încotro. Împachetez ce cred că-mi va folosi – o cămașă, două perechi de blugi, câteva tricouri, o foarfecă, să-mi tai părul imediat ce voi ajunge într-un

loc sigur, lenjerie intimă, mascara, periuță și pastă de dinți, lentile de contact și ochelari. Mă duc la dressing, deschid sertarul, caut printre șosete până în spate, la cutia de trabucuri. O deschid. Teancurile de sute de dolari sunt încă acolo. Asta-i ziua mea neagră, urgența pentru care am nevoie de bani-gheață. Îndes teancurile de bani în buzunarele genții și apoi mă grăbesc către micul meu living cu bucătărie încorporată, ca să adun pozele de familie de pe un raft. Le îndes și pe ele în geantă.

Scriu rapid un cec pentru chirie, îl rup din carnet și-l las pe tejghea, cu un bilet către proprietar, în care îi spun că poate închiria apartamentul meu și că poate dona ce am lăsat acolo. Nu vreau să aibă de suferit din cauza mea. Mă gândesc să sun la serviciu și să le spun că nu mă mai întorc, dar mai bine n-o fac.

Îmi pun geanta pe umăr și o car afară, apoi încui apartamentul, deși nu știu de ce fac asta.

Când mă sui în mașină, văd sânge pe mânerul ușii. Îl ignor, conduc până-n parcare a unui hotel din centru, abandonez mașina fără să mă uit în urmă și iau liftul în jos, către primul etaj al hotelului. Mă strecor în toaleta femeilor, îmi strâng părul în coadă de cal și îmi leg o bandană pe cap. Îmi scot lentilele de contact, îmi spăl machiajul și-mi pun ochelarii. Apoi îmi iau poșeta și geanta de voiaj și ies pe ușile de sticlă ale hotelului, către șosea, unde e stația de taxi. Îi dau un bacșiș portarului, să-mi cheme unul.

Mă sui în taxi și-i spun șoferului să mă ducă la stația de autobuz.

Probabil că încă nu mă caută nimeni. Va trece o vreme până vor descoperi cadavrul lui Brent. Cedez tentației de a spune o rugăciune, deși nu știu dacă o va auzi cineva. Am probleme cu credința în Dumnezeu, dar, când sunt într-un necaz, spun deseori în minte rugăciuni. Nu știu pentru ce să mă rog. Timp? Distanță? O cale de scăpare?

Dreptate?

Da, vezi să nu!

Cer ajutor în general, având încredere că, dacă e cineva la celălalt capăt al rugăciunii mele, va ști de ce anume am nevoie. Pe măsură ce străbatem orașul, singurătatea mă învăluie ca o ceață și mă întreb ce o să mă fac fără prietenii mei. Iubesc oamenii. Întotdeauna i-am iubit. Nu-mi place să fiu singură.

Și pe familia mea. Pe nepoata mea de șase luni care-și adaugă săptămânal câte un nou truc în repertoriul ei de bebeluș... Oare o s-o mai revăd vreodată? Gândul că n-o s-o mai legăn niciodată ca să adoarmă e aproape la fel de brutal precum imaginea celui mai bun prieten zăcând mort pe podea.

Îmi las privirea să alunece peste orașul pe care am fost învățată de mică să-l iubesc. Ciudat, n-am știut până acum că-l iubesc.

Mă lupt să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat mai devreme. Cu o oră în urmă? Cu două? Mă chinui să nu mă mai gândesc la teroarea asta.

Câte un pas, pe rând. Să ajung întâi la stația de autobuz. Apoi pot să plâng.

CASEY

N-am mai fost niciodată până acum în stația de autobuz. Are o mistică murdară – un aer străin care mă oripilează –, dar știu că nu pot să ies din oraș cu mașina personală. Sigur o vor căuta. Aeroportul iese din discuție. Prea multe camere de luat vederi și prea multă securitate. Sper că nu voi fi identificabilă imediat, dacă fața mea va apărea pentru scurt timp pe ecranele de securitate ale camerelor de deasupra. Mă uit la afișajul neclar cu destinații și ore. N-am nicio idee încotro s-o apuc.

Trebuie să fug undeva suficient de departe pentru ca fotografia mea să nu apară la știrile locale. Într-un loc care să nu aibă nicio legătură cu mine și în care să n-am niciun motiv să ajung. Undeva unde nu aș merge niciodată. Și va trebui să fie o destinație a unuia dintre următoarele autobuze care vor pleca din stație, oriunde m-ar duce el. Nu voi merge până la capăt. Voi coborî la una dintre stațiile de pe traseu.

Dar să începem cu începutul. Găsesc toaleta femeilor și privesc pe sub ușile cabinelor să văd dacă sunt singură. Deocamdată, sunt. Stau în fața chiuvetelor murdare și mă uit lung în oglindă. Trag fermoarul de la geantă și iau foarfeca. Îmi desfac din coc părul blond, îl pieptăn și-mi trec mâinile prin el pentru ultima dată.

Părul a fost dintotdeauna bunul meu cel mai de preț și urăsc să-l văd căzând pe jos. Dar nu pot lăsa vanitatea să mă oprească. Tai exact până în dreptul bărbiei și mă uit la șuvițele care ajung pe podea. Nu mă opresc, insist. Mă ciopârțesc și la spate, până ajung în partea cealaltă.

Arată ca o tunsoare bob făcută acasă, dar putea fi mai rău. Încă semănă prea mult cu mine. Mă pieptăn dându-mi părul după urechi – s-a mai schimbat ceva, dar nu îndeajuns. Ar trebui să-l tund mai scurt, băiețește? Nu, ar dura prea mult, iar tunsoarea de amator ar atrage și mai mult atenția. O să fac asta când o să ajung într-un loc în care să mă pot vopsi.

Scot un teanc de bancnote din geantă și-l îndes în buzunarul de la blugi. Trebuie să-l țin la îndemână.

Mă așez pe vine să adun părul căzut, îl arunc în closet și trag apa, apoi mă întorc cu un șervețel umed și șterg podeaua, să mă asigur că nu rămâne nicio șuviță blondă pe acolo. Mă întorc la toaletă și trag din nou apa, apoi stau pentru o clipă și mă uit la vechea Casey cum dispare pe fundul vasului, odată cu jetul de apă.

Mă sprijin cu spatele de ușa cabinei. Pot să fac asta. Am mai avut de îndurat greutăți în viață. Tot ce trebuie

UBRIS | We know books
 să fac acum e lucrul la care poliția se așteaptă cel mai puțin. Viața mea va depinde de asta.

Deschid telefonul mobil, scot bateria și o arunc în coșul de gunoi. Apoi sparg telefonul și pun bucățile în buzunar, să pot scăpa de ele undeva, pe drum. Nu știu dacă va funcționa să-i împiedic pe cei din poliție să mă localizeze prin GPS-ul de pe telefon, dar am văzut la televizor infractori care procedează așa.

Ies din toaletă, privesc în jurul stației și detectez un ghișeu de bilete unde nu e coadă. Poșeta și geanta de voiaj îmi atârnă pe umăr; ajung în fața funcționarei.

– Încotro? spune ea, fără să ridice privirea.

– Păi... ce autobuz pleacă acum?

Femeia ridică privirea. Ochii ni se întâlnesc, dar nu simt că se uită la mine.

– El Paso. Pleacă în douăzeci de minute.

Nu-mi las timp de gândire.

– Perfect, zic. La El Paso vreau să merg.

Femeia – care mi se pare somnoroasă – îmi tipărește biletul și-mi ia banii.

– Ar fi bine să vă grăbiți.

Îi mulțumesc și mă grăbesc către autobuz. Îi dau șoferului biletul ca să mi-l valideze și el se întinde să-mi ia geanta.

– E în regulă, îi spun. O țin cu mine.

– Se poate aglomera autobuzul. Nu aveți unde s-o puneți.

Habar n-aveam că El Paso e o destinație atât de populară din Shreveport.

– O țin la picioare. Cât durează călătoria?

– Cam zece ore și jumătate.

Asta-i bine, mă gândesc. Cu cât petrec mai mult timp în autobuz, cu atât mai bine. Dacă polițiștii nu-și dau seama cum am părăsit orașul, ăsta-i un loc bun ca să fiu în afara atenției lor pentru o vreme.

Urc în autobuz. Până acum, e ocupat aproape pe jumătate. Merg pe culoar, evitând o familie cu doi copii preșcolari și alegând un loc la geam, pe un rând gol. Arunc poșeta și geanta pe scaunul de lângă mine.

Dar în scurt timp, scaunele se ocupă. Încerc să nu am contact vizual cu cei care caută un loc liber. Un bărbat care șchiopătează și care abia reușise să urce scările, un adolescent cu cearcăne adânci și negre și cu căști în urechi, o femeie în vârstă cu baston, un soldat obosit cărând o raniță militară.

Soldatul mă inspectează și se oprește în dreptul scaunului meu.

– Stă cineva aici? întreabă el, arătând spre geanta mea.

Nu-mi place să refuz un soldat. Cerem atât de mult de la ei și ei așteaptă atât de puțin de la noi! Clatin din cap și-mi mut geanta la picioare. El se așază, iar umărul lui puternic se atinge de al meu.

– Mergeți la El Paso? mă întreabă el.

– Nu, cobor înainte. Sunteți din El Paso?

– Da, spune. Am fost plecat aproape un an. Afghanistan.

– Nu vă trimit acasă cu avionul? îl întreb, uimită.

URDIS | We know
books

– M-au trimis la baza militară, dar familia mea nu-i de acolo. N-am vrut să merg direct acasă, spune el. Am vrut să mă opresc să vizitez familia unui prieten. El nu s-a mai întors, așa că...

Mă emoționez. Trebuie să fie un om de treabă dacă-și pune propria sosire acasă pe plan secund, pentru a vizita familia unui prieten decedat.

– Nu e așa de mult de mers cu autobuzul.

– Cine vă așteaptă acolo? îl întreb.

– Părinții mei, spune. Și iubita. Sunt foarte nerăbdător să-i revăd.

– Pariez că și ei abia așteaptă să vă vadă.

– Da, va fi un weekend grozav, spune el și înhite în sec. Sunt un pic emoționat.

Înțeleg asta. Probabil că s-a schimbat de când a plecat la război. Să se întoarcă într-o relație va fi ciudat și dificil. Soțul prietenei mele Nora a plecat în armată la o lună după nașterea primului lor copil și a lipsit un an. A ținut legătura cu familia cât a putut, pe Skype, dar nu a fost suficient. Chiar nu se pot recupera lunile pierdute.

Când s-a întors acasă, bucuria Norei s-a transformat rapid într-o îngrijorare tăcută, și toți știam că lucrurile nu mergeau bine. O persoană se schimbă după un an ca mamă... după un an ca soldat. Câteodată, cei doi se schimbă în direcții opuse. Sper că iubita acestui soldat îl va trata ca pe un erou și-i va lăsa timp și spațiu să se readapteze.

Își pune căștile și mă simt ușurată că nu dorește să afle nimic despre mine. Îmi pun și eu căștile, închid ochii

și mă prefac că dorm, dar imediat ce autobuzul începe să facă manevrele de ieșire din depou, îi deschid, să văd cum orașul meu rămâne în urmă. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

Închid din nou ochii când îmi țâșnesc lacrimile. Pot să fac asta, îmi spun. Sunt puternică. Sunt concentrată. Sunt hotărâtă.

Nu-i voi lăsa să câștige.

Lacrimile mi se potolesc. Îmi doresc să fi avut muzică, în care să mă cufund, dar telefonul meu e făcut țandări în buzunar. Totuși, căștile mă țin izolată.

Nu știu dacă asta e de bine sau de rău.

CASEY

Când ne oprim la stația Greyhound în Dallas, decid să cobor și să-mi petrec noaptea aici. Autobuzul își va continua drumul către El Paso, dar eu nu voi mai fi în el. În apropierea stației de autobuz, e un hotel, Overnight Inn, așa că merg într-acolo, cu teama să nu cumva să fiu jefuită până ajung. Noaptea e vie, cu umbre și freamăt, dar aproape că alerg și inima îmi bate cu putere. La jumătatea drumului, disperarea mă lovește ca un ciocan în tâmplă. Nu-mi vine să cred că sunt aici, ascunzându-mă de lege. Părinții mei m-au educat să respect autoritățile și să cred în sistem... dar asta era înainte ca sistemul să se întoarcă împotriva noastră.

Familia mea era la fel de străină de comiterea unei crime, cum era și de sinucidere. *Noi nu suntem lași*, mi-am spus de atâtea ori după moartea tatălui meu, cu treisprezece ani în urmă. *El nu s-ar fi spânzurat niciodată*. Eram atât de sigură de asta când l-am găsit, cu trupul așezat special în așa fel încât să arate ca al cuiva care

voise să termine cu toate. Deși aveam doar doisprezece ani, știam ce am văzut. Dragul meu tată, mort într-un fel în care n-ar fi vrut niciodată ca eu să-l gășesc.

Acum mă întreb dacă aș putea fi cu adevărat prima din familia mea care să facă asta. Aș putea fi eu cea care într-adevăr renunță?

Poate că cel mai bine ar fi să fiu jefuită și ucisă. Dar instinctul meu de supraviețuire este atât de ascuțit, încât merg cât pot de repede până ajung la intrarea în hotel. Au camere libere, așa că le spun că mi-a fost furat portofelul, dar am cash. Mă înregistrez sub un nume fals și primesc curând o cheie.

Când intru în cameră, mă izbește un miroase de mucegai și tutun. Patul e tare și așternutul nu acoperă salteaua, dar îmi zic că sunt norocoasă să fiu aici, și nu în închisoare.

Deznădejdea își înfige ghearele în mine și gândul sinuciderii revine. Mă gândesc cum să procedez, cum să fac ca să provoc o cât mai mică traumă persoanei care m-ar găsi. Pentru câteva minute, mă consolez cu gândul că toate s-ar putea sfârși curând, cu sentimentul de ușurare că n-ar trebui să fug toată viața și să mă ascund ca o criminală. Nu mi-aș mai face griji cum să-mi câștig existența, unde să locuiesc, cine s-ar apropia de mine. N-ar trebui să fac față faptului că aș fi etichetată drept asasină.

Dar nu pot rămâne prea mult timp pierdută în această fantezie odihnitoare. Mă gândesc la mama stând la priveghi, repetând toate ritualurile ei obsesiv-compulsive în timp ce le strânge mâna, consolându-i, celor veniți s-o